Osobnosti košického kláštora dominikánov v 20. storočí

P. Mikuláš Jozef Lexmann OP

*** 28. 10. 1899 - † 17. 07. 1952**

Narodil sa 28. októbra 1899 v Bobote pri Bánovciach nad Bebravou. Keď roku 1909 vstúpil do dominikánskeho juvenátu, pokračoval v štúdiu na gymnáziu v Budapešti. Noviciát absolvoval v Grazi, prvé rehoľné sľuby zložil v roku 1917. Štúdiá absolvoval vo Viedni a Grazi, kde ho vysvätili za kňaza v roku 1923.
V rokoch 1924–1937 pôsobil v dominikánskom kláštore v Košiciach, kde bol v rokoch 1934–1936 priorom. Má veľké zásluhy na rozvoji slovenského kultúrneho a náboženského života v Košiciach. Pri dominikánskom kostole dal pre Košičanov postaviť kultúrne stredisko Veritas, kde organizoval rozmanité podujatia najmä pre mládež. Viedol divadelné a rôzne hudobné krúžky, venoval sa netradičným formám pastorácie a zaujímal sa o využitie nových technických vymožeností v nej. Stal sa prvým pilotom – rehoľníkom v Československu. Pôsobil aj v Prahe a Znojme a počas II. svetovej vojny v Maďarsku v Šoproni a Vašvári. Pred koncom vojny sa vrátil do Košíc, kde v roku 1946 založil časopis Svätý ruženec.
Po nástupe komunizmu, v roku 1948, sa dostal do vyšetrovacej väzby v Bratislave. Potom ešte pôsobil v Košiciach, no v apríli 1950 ho internovali. Vystriedal niekoľko kárnych internačných táborov, napokon ho presunuli do českých Králík. Tu mu po nanútení neprimeranej práce zlyhalo srdce a zomrel vo veku 52 rokov. Mučenícku smrť symbolicky podstúpil na sviatok sv. Andreja – Svorada a Beňadika, patrónov jeho rodnej nitrianskej diecézy. Jeho meno je v zozname dominikánskych mučeníkov 20. storočia. Pochovaný je v rodnom Bobote. V roku 2013 slovenská provincia Rehole dominikánov schválila podnet na začatie procesu jeho blahorečenia.

P. Hyacint Jozef Tandara OP

*** 21. 10. 1925 - † 30. 11. 2005**

Narodil sa 21. októbra 1925 v obci Turie neďaleko Žiliny.
Roky jeho mladosti poznačil komunistický režim ťažkými chvíľami v PTP (od roku 1950) a nemožnosťou dostať sa do seminára, kam ho prijali až po viacerých pokusoch. Po ukončení štúdia bol v roku 1968 v Bratislave vysvätený za kňaza pre košickú diecézu. Po vysviacke pôsobil ako kaplán v Zborove pri Bardejove, nadviazal kontakt s dominikánskou rehoľou v ilegalite a stal sa jej terciárom. Spolu s P. Gregorom Hajdu OP z Prešova v roku 1969 podnietil tajnú obnovu rehole, do ktorej aj sám vstúpil. Prvé rehoľné sľuby zložil v roku 1972. Pre rehoľu získal viacerých kandidátov. Od roku 1972 pôsobil ako správca farnosti Cejkov (okr. Trebišov), od roku 1976 v Košiciach na biskupskom úrade ako notár diecéznej kúrie a aktuár diecézneho tribunálu, neskôr ako riaditeľ biskupskej kancelárie. Po navrátení košického konventu dominikánom v roku 1990 sa stal jeho prvým priorom.
Bol výborným znalcom cirkevných dejín. Jeho život charakterizuje myšlienka z jedného jeho príhovoru: „Milujem život jednoduchý a moja radosť spočíva v tom, že môžem druhých obšťastňovať a dávať príklad tým, ktorí sú slabí. “Pán si ho k sebe povolal na sviatok sv. Ondreja, patróna arcidiecézy ktorej obetoval svoju kňazskú službu.
Pochovaný je na cintoríne sv. Rozálie v Košiciach v dominikánskej hrobke.

Na základe archívnych materiálov a publikovanej literatúry zostavil Melichar Jozef Matis OP
Aktuálne foto kostola: Gabriel Bodnár
Grafická úprava a zalomenie textu: Jana Faith
Tlač: GRAPHICS STUDIO s.r.o.
Vydalo: © Dominikánske mariánske centrum v spolupráci s Dominikánskym konventom v Košiciach, Košice 2017

ISBN 978-80-972388-2-7
9 788097 238827

Bazilika Panny Márie Snežnej (Santa Maria Maggiore)

patrí medzi veľkými rímskymi kostolmi na štvrté miesto a je najväčším rímskym chrámom zasvätenym Panne Márii. Zároveň je jedinou bazilikou, ktorá si aj napriek niekoľkým novším rekonštrukčným zásahom dodnes zachovala pôvodný vzhľad i formu. V auguste roku 356 sa Panna Mária zjavila vo sne pápežovi Libériovi a prikázala mu vybudovať kostol na mieste, kde na druhý deň napadne sneh. Spomínaná udalosť je vyobrazená na stredovekých, viackrát retušovaných mozaikách, ktoré môžeme obdivovať v stĺpovej chodbe. Bazilika, nazývaná tiež Liberiana, bola postavená za čias pápeža Sixta III. (432 – 440). Fasáda, ktorej autorom je Fuga, má päťosový portikus, na poschodí ukončený troma veľkými arkádami vytvárajúcimi loggiu; vyvoláva ľúbivý efekt. Na pravej strane baziliky dominuje najvyššia zvonica (veža) v Ríme, postavená v románskom štýle. Trojloďový interiér baziliky ponúka veľkolepé divadlo nádhery a elegancie. Celkom vzadu, pod Víťazným oblúkom, stojí veľký baldachýn od Fugu, nesený štvoricou vzácnych porfýrovaných stĺpov. Strop pochádzajúci od Giuliana da Sangalla bol pozlátený prvým zlatom dovezeným z Ameriky. Pozdĺž stien hlavnej lode, nad architrávom, sledujeme sériu 36 mozaík zobrazujúcich rozličné scény Starého zákona. K nim sa napokon pripája veľká mozaika na Víťaznom oblúku s námetmi z Nového zákona. Všetky mozaiky pochádzajú z 5. storočia a vynikajú svojou mimoriadnou krásou hraničiacou s výnimočnosťou. Dlažba baziliky pochádza z 12. storočia a je veľmi cenným dielom.

Kryptu (Confessio) pred hlavným oltárom v roku 1874 vyzdobil Vespignani, ktorý použil najdrahšie a najvzácnejšie druhy mramoru. Za kovovou mrežou sa nachádzajú slávne relikvie Betlehemských jasličiek: ide o päť kusov častí jasličiek, do ktorých bolo dieťa Ježiš uložené po svojom narodení. Cenné relikvie sú uzavreté v striebornej urne, ktorej výzdoba je dielom Valadiera. Oproti sa nachádza veľká socha modliaceho sa Pia IX. od Iacomettiho (1880). Na hlavnom oltári je pod veľkým baldachýnom sarkofág, kde uložili kosti evanjelistu sv. Matúša. V apside s gotickými lomenými oknami obdivujeme mimoriadne krásnu mozaiku s námetom Víťazstva Panny Márie, ktorej autorom z roku 1295 je Torriti. V priestore pred kostolom sa vypína prekrásny korintský stĺp, ktorý sem premiestnil Pavol V. spred Maxenciovej baziliky na Rímskom fóre v roku 1615.

V bazilike Santa Maria Maggiore sa odohrala udalosť významná aj pre nás, Slovanov. Keď v roku 867 prišli do Ríma sv. Cyril a Metod, aby vyžiadali povolenie u pápeža slúžiť sv. omše v staroslovienčine, reči našich predkov, práve v tejto bazilike pápež Hadrián II. slávnostne schválil používanie staroslovienčiny ako štvrtého bohoslužobného jazyka. Tu sa po prvýkrát slávila sv. omša v reči našich predkov. V bazilike ako spovedníci (penitenciári) pôsobia bratia dominikáni. V súčasnosti je tam aj jeden slovenský brat P. Ľudovít Mello OP, pri ktorom sa môžete vyspovedať po slovensky.

Je tu pochovaný pápež sv. Pius V., ktorému vďačíme za sviatok Ružencovej Panny Márie.

V tejto bazilike sa pápež František modlí pred a po každej apoštolskej ceste.

Na základe duchovného spojenia s Pápežskou Liberiánskou bazilikou v Ríme, prostredníctvom modlitieb a dobrých skutkov, Apoštolská penitenciária umožnila návštevníkom kostola Nanebovzatia Panny Márie v Košiciach získať úplné odpustky v týchto dňoch:

a) v deň titulárneho sviatku Liberiovej baziliky (5. augusta);
b) vo výročný deň titulárneho sviatku tohto dominikánskeho kostola (15. augusta);
c) v deň všetkých liturgických slávností Bohorodičky Panny Márie;
d) raz ročne v deň, ktorý si slobodne vyberie každý veriaci;
e) vždy, keď niekto zo zbožnosti navštívi tento kostol v skupine pútnikov.

Dominikánsky *kostol*

v Košiciach

DEJINY RUŽENCOVÉHO APOŠTOLÁTU KOŠICKÝCH DOMINIKÁNOV

Kostol

Je najstarším kostolom mesta a zároveň najstarším zachovaným objektom Košíc vôbec. Je zasvätený Nanebovzatiu Panny Márie. Loďkostola je dlhá 33,5 metra a široká 13,7 metra. Jeho sedempodlažná veža o 8 metrov prevyšuje vežu Dómu sv. Alžbety, a preto je Dominikánsky kostol najvyššou historickou budovou Košíc. Bol postavený okolo roku 1290. Prvá písomná správa ho spomína už v roku 1303. Po veľkom požiari v roku 1556 bol kostol v biednom stave, dočasne slúžil ako smetisko, neskôr ako mestský sklad obilia. Oprava v roku 1699 ho čiastočne zmenila na barokový chrám, no v roku 1846 vyhorel po druhýkrát. Ďalších 50 rokov prechádzal rekonštrukciami. Najstaršou časťou sú romansko-gotické hlavice. Veža je postavená na severnom styku lode so svätyňou. Na stenách sú fresky Štefana Vörösa z r. 1750 – 1758. Hlavný oltár znázorňuje Nanebovzatie Panny Márie, čo je patrocínium kostola. Z ostatných oltárov treba spomenúť oltár Ružencovej Panny Márie, kde sa dodnes schádzajú členovia ružencových bratstiev z celého Slovenska, vďaka čomu je toto miesto živé a navštevované stále väčším množstvom mariánskych pútnikov.

Veža kostola

Podľa historického archívu košického konventu, v ktorom sa zachoval latinský záznam z roku 1764, sa na veži kostola nachádza plastika erbu mesta Košíc s letopočtom 1485. V latinskom texte je zaznamenané: Tento erb je videný na veži najdôstojnejších Otcov rehole svätého Dominika mesta Košice pod najvyšším oknom obráteným na východ. Zapísané v roku 1764, dňa 2. októbra. Pravdepodobne v tom období bola dokončená rekonštrukcia samotnej veže, keďže o rok neskôr tam boli umiestnené aj tri zvony.

Detail plastiky košického erbu na veži kostola.

Z výskumu Juraja Gembického sa dozvedáme, že v roku 1765 veža kostola dostala 3 zvony, o ktorých nemáme bližšie údaje. Požiar v r. 1846 ich však zničil spolu s kostolom. Onedlho boli opäť nahradené novými, ako o tom svedčí aj nápis na jedinom dodnes zachovanom zvone. Ale pri vojnových rekviráciách v roku 1916 padli za obeť dva z nich. Po úspešnej zbierke na ďalšie nové zvony po skončení vojny vysvätil spišský biskup Martin Keberich 31. mája 1925 do veže umiestnené novouliate 3 zvony od chomutovského zvonolejára Richarda Herolda - a to zvon sv. Dominika, sv. Vincenta z Ferrery a umieráčik sv. Jozefa. Opätovné rekvirácie za druhej svetovej vojny sa však podpísali aj na ich zlikvidovaní, takže dodnes ostal už len pôvodný Schaudtov zvon z r. 1853, ktorý tak prežil obidve vojny. Zvon je zasvätený Nanebovzatiu Panny Márie, ktorá je aj patrónkou kláštora a kostola. Bol odliaty zvonolejárom Andreom Schaudtom v roku 1853 a v súčasnosti slúži ako jediný zachovaný zvon z pôvodného súboru štyroch zvonov – s dolným priemerom 109 cm a výškou 77 cm; odhadovaná váha zvona je 850 kg. Podľa kampanológa Radka Lungu má zvon úderový tón fis 1 a pri jeho priemere a váhe to znamená, že je odliaty s pomerne ľahkým zvonovým rebrom. Hrúbka steny zvona je tenšia než zvyčajne, čo spôsobuje zníženie tónu.
V medzivojnovom období v roku 1925 sa tento zvon stal základom nového súboru zvonov, ladenom v durovom trojzvuku fis1-ais1-cis2, a doplnenom o oktávu vyšším umieráčikom

v tóne fis 2. Po rekviráciách zvon, ako už bolo spomenuté, zostal osamotený. Mierne skrátené vyznievanie niektorých alikvótnych tónov a špecifický septimový typ použitého zvonového rebra nijak výrazne nerušia. Jeho hlas tým získava charakteristickú farbu a je na počúvanie príjemný. Výzdobu zvona tvorí v strede plášťa, pod širokým ornamentálnym pásom, štvoriadkový latinský nápis s datovaním a s určením pôvodcu zvona – znie takto: PRO ECCLESIA DOMINICANORUM CASSOVIENSI ANNO SEPTEM POST INCENDIUM PESTINI FUSA PER ANDREAM SCHAUDT 1853, čo v preklade znamená: "Pre kostol dominikánov v Košiciach, 7 rokov po požiari, odliaty Andrejom Schaudtom 1853 v Pešti." Na odvrátenej strane je na plášti zvona reliéf Panny Márie – patrónky kostola a rehole, no i samotného zvona. Zvon má zachovanú aj pôvodnú osemramennú zvonovú korunu, za ktorú visí na železnej zvonovej hlave zo zváraných oceľových profilov, na ktorej je upevnená páka s lanom pre ručné zvonenie.

Kaplnka v priestoroch prízemia veže kostola a detail kamenného svorníka klenby s reliéfom Baránka Božieho.

V prízemí veže, dlho nepoužívanom, sa teraz nachádza kaplnka, ktorá je zaklenutá gotickou krížovou klenbou, kde dominuje kamenný svorník klenby s reliéfom Baránka Božieho (Agnus Dei). Jedná sa o najstaršiu zachovanú gotickú plastiku v Košiciach.

Krypta

Koncom 19. storočia, pri položení novej keramikovej podlahy v lodi kostola, bola otvorená krypta, ktorá je ale od roku 1860 uzavretá. Ako posledný bol v krypte 16. apríla 1841 pochovaný P. Hyacint Krajnyik OP. V krypte sa nachádzali ostatky a veľká hromada kostí. Krypta bola potom zemou zasypaná a zamurovaná.

Kresba kostola z roku 1874: Viktor Miškovský (Myskovszky).

Krátka história v jednotlivých storočiach

◆ Prví bratia dominikáni prišli do Košíc medzi 30. a 80. rokmi 13. storočia, kedy začali so stavbou kostola a kláštora. Bratia sa tu pripravovali na svoje pôsobenie medzi východnými Slovanmi. Život bratov v roku 1430 narušila morová nákaza, ktorá zastihla celé Uhorsko.

◆ V 14. – 15. storočí v kláštore pracovala vynikajúca iluminátorská dielňa – jej inkunábuly patria dnes k najhodnotnejším zbierkam svetových múzeí.

◆ V 16. storočí upadá život a narastajú náboženské nepokoje v Košiciach pod vplyvom reformácie (r.1553) a v Uhorsku tak zanikajú aj mnohé kostoly a dominikánske kláštory.

Interiér dominikánskeho kostola (30. roky 20. storočia).

Primičná svätá omša P. Rafaela Lexmanna OP pri hlavnom oltári (7. 7. 1935).

◆ Dominantnú zmenu v histórii dominikánov v Košiciach znamenal ničivý požiar, ktorý túto časť mesta postihol 13. apríla 1556. Zničil tri štvrtiny mesta, takže rehoľníci nemali možnosť získať podporu od postihnutých mešťanov a ich vlastné zdroje sa ukázali ako nepostačujúce. Rehoľa teda opustila Košice, stiahla sa do Trnavy. Správu svojho majetku zverila do správy mestskému magistrátu. Svoju úlohu tu zohrala aj skutočnosť, že do Košíc prenikali protestanti (luteráni). Stále viac narastal počet ich prívržencov a pozícia dominikánov už nebola taká pevná ako kedysi.

◆ V požiarom zasiahnutom kláštore a kostole sa okamžite usídlila mestská chudoba, ktorá

P. Mikuláš Lexmann OP ako mladý kňaz pri hlavnom oltári (4. 7. 1926).

Hlavný oltár počas slávnosti 700. výročia úmrtia sv. Dominika v roku 1921.

nemala vlastné domy. To prekážalo mestskej vrchnosti, a tak na jej popud cisár ponúkol kláštor i celý dominikánsky areál reholi svätého Pavla Pustovníka. Tá však nemala dosť prostriedkov, aby objekty po prijatí rekonštruovala. Preto vedenie Košíc so súhlasom panovníka dalo na kostole opraviť strechu a zriadilo v ňom mestský sklad potravín. To vyvolalo dlhodobé spory medzi dominikánmi a Košicami, ktoré neočakávane vyriešil ďalší požiar v roku 1674.

◆ Obrovský požiar, ktorý začal na Mäsiarskej ulici, zničil 155 domov, obilnú sýpku, pri Forgáčovej bráne vybuchol sklad s pušným prachom. Aby zničené objekty opäť neobsadila chudoba, prevzala ich Spišská komora. V preberacej správe sa spomína, že chrám bol znečistený odpadovými vodami, ktoré tam vytekali z domov pristavaných ku kostolným múrom. Spišská komora nechala chrám vyčistiť a opraviť strechu.

◆ Dňa 16. decembra 1697 vydal cisár Leopold I. príkaz, podľa ktorého sa mohli dominikáni vrátiť do Košíc a vykonávať tu svoju činnosť. Táto podpora cisára nebola náhodná. Dominikáni totiž zohrali významnú úlohu v protireformačnom hnutí. Očakávalo sa od nich, že prispejú k rekatolizácii. Proces vysporiadavania majetku sa ťahal ešte niekoľko rokov. Bola to veľmi komplikovaná záležitosť. Vtedy začali aj s prestavbou kostola, gotickú klenbu nahradili barokovou, sakristiu prepojili s kláštorom, vybudovali oratórium. Po 40 rokoch opráv kostol opätovne vysvätili 4. augusta 1741. Zasvätený bol Nanebovzatiu P. Márie. Vtedy aj začali budovať nový kláštor na Mäsiarskej ulici, ktorý s podporou mesta ukončili v 1. polovici 70. rokov 18. stor.

◆ Jozef II., syn Márie Terézie, značne redukoval možností pôsobenia reholí. V Košiciach zrušil kláštor františkánov, dominikáni museli prerušiť svoje styky s Rímom a nesmeli priberať novicov ani organizovať procesie.

◆ Ďalší požiar postihol kostol v roku 1846. I keď požiar vypukol na opačnej strane mesta, na Čermeľskej ceste, víchrica poznášala letiace horiace šindle až na kostol dominikánov. Poškodilo to vežu a tri zvony, zhorelo veľa vzácnych kníh.

◆ Na prelome 19. a 20. storočia prešiel kláštor ďalšími úpravami, pribudol nový organ. V roku 1903 zvýšili vežu kostola na 68 metrov, takže bola o deväť metrov vyššia ako severná veža Dómu sv. Alžbety. V roku 1929 sem priniesli Trojičný stĺp, ktorý predtým stál na Peštianskej ceste.

◆ Pred koncom druhej svetovej vojny, v decembri 1944, keď „nyilašský“ teror priberal na intenzite, sa do kostolných podzemných priestorov (krypty) nasťahovalo vyše 20 ľudí. Celý tento priestor zabezpečil a pripravil P. Mikuláš Lexmann OP.

Košická komunita dominikánov okolo roku 1920 na kláštornom dvore.

Eucharistická procesia na sviatok sv. Dominika 4. 8. 1942.

◆ V apríli 1950 začala likvidácia mužských reholí v Československu, mladší reholníci skončili v preškoľovacích zariadeniach, starší na nútených prácach v Česku. V košickom kláštore vznikli projektové kancelárie Stavoprojektu. Od roku 1964 kláštor využívala hudobná škola. Dominikáni sa vrátili do Košíc až po nežnej revolúcii v roku 1989.

Dejiny ružencového apoštolátu košických dominikánov

Dôležitou časťou života kostola je aj duchovný život, a to najmä ružencové bratstvo, ktoré má dlhú históriu spojenú s množstvom udalostí odohrávajúcich sa práve v dominikánskom kostole. Výsadu zakladať ružencové bratstvá udelil Reholi kazateľov pápež Pius V. 17. septembra 1569 bulou *Consueverunt Romani Pontifices.* Prvý ružencový kazateľ v košickom kláštore, vďaka ktorého niekoľkým knižným záznamom v tlačiach dominikánskej knižnice z roku 1729 menovite poznáme, bol P. Tomáš Pauer OP. On bol zároveň prvým známym predstaveným ružencového bratstva. Takto bol označený v jednej písomnosti z roku 1733. Kedy presne sa v Košiciach podarilo ruženec „inštitucionalizovať" vo forme bratstva, nevieme povedať, no určite to bolo pred rokom 1732. Vyplýva to zo záznamu v knihe mestského magistrátu z 28. januára 1732, kde sa hovorí o darovaní troch zlatých ružencovému bratstvu zo strany mesta. Je to najstarší záznam tohto druhu.
Páter, ktorý stál na čele bratstva, mal za úlohu viesť evidenciu členov. Pravdepodobne malo bratstvo svoju členskú knihu, tak ako to požadovali pravidlá, a ako to poznáme v iných prípadoch. Ľudia dostávali pri vstupe spomienkový lístok, na ktorom bol zaznačený rok ich vstupu. Jeden takýto lístok, obsahujúci návod na modlitbu ruženca ako aj stručný prehľad pravidiel bratstva, sa zachoval. Nesie názov „Krátke a potrebné povzbudenie bratov a sestier Najsvätejšieho ruženca". Patril istému Martinovi Szihelszkému, ktorý vstúpil do bratstva v roku 1755.

Pravidlá košického ružencového bratstva vyžadovali od svojich členov okrem plnenia duchovných záväzkov aj ďalšie úlohy charitatívno-sociálneho charakteru: mali sa napríklad zúčastňovať na pohreboch zosnulých členov, navštevovať chorých členov, byť pohostinní voči pútnikom, usilovať sa o šírenie pokoja medzi ľuďmi. V programe bratstva mala činná láska k blížnemu svoje pevné miesto.
Ružencový apoštolát košických dominikánov bol jedným z dôvodov popularity, ktorú získali u veriacich. Podľa slov predstaveného kláštora P. Augustína Maricsa OP, ktoré adresoval kráľovskej miestodržiteľskej rade v jednom liste z roku 1770, prichádzalo kvôli ružencovej pobožnosti do dominikánskeho kostola toľko ľudí, že tamojší pátri im sotva stačili poskytovať duchovnú starostlivosť (zrejme išlo hlavne o vysluhovanie sviatosti zmierenia).

Prerušenie činnosti košického ružencového bratstva

Činnosť košického ružencového bratstva, ktorá trvala niekoľko desaťročí, bola nedobrovoľne ukončená v 80. rokoch 18. storočia. Stalo sa tak v rámci rozsiahlych cirkevných reforiem nariadených panovníkom Jozefom II. (1780-1790). V roku 1783 došlo k pozastaveniu marián-skych procesií, ktoré bratstvo na verejnosti najviac zviditeľňovali. Napokon sa ani ono nevyhlo osudu, ktoré v roku 1788 postihlo všetky náboženské bratstvá v Uhorsku.
Jeho zrušenie znamenalo ochudobnenie katolíckeho náboženského života v meste.

Obnovenie ružencového bratstva pri kostole dominikánov v Košiciach v 19. storočí

Ako sme sa už z predchádzajúceho dozvedeli, činnosť košického ružencového bratstva, ktorá trvala niekoľko desaťročí, bola nedobrovoľne ukončená v 80. rokoch 18. storočia. Zároveň musíme dodať, že ani táto udalosť, ktorá veľmi zasiahla do života ružencového bratstva, ho úplne nezničila. Písal sa rok 1864 a o tejto udalosti a obnovení ružencového bratstva pri dominikánskom kostole v Košiciach sa dozvedáme z dobových novín v článku Jána Straku (K päťadvadsaťročnému jubileumu „Braterstva sv. Ruženca.“) /Katolícke noviny č. 21/ r. 1892/. Autor príspevku píše, že veľkým podnetom k oživeniu ruženca a samotnej modlitby boli práve nedávne udalosti v Lurdoch, kde sa chudobnej dievčine Bernadete zjavila Panna Mária s ružencom v rukách, ktorá upozorňuje ľudí, aby robili pokánie a modlili sa ruženec. Stalo sa to 11. februára 1858. Práve správy o týchto udalostiach sa dostali aj do Košíc a okolia, kde ružencové bratstvo medzitým, už zo známych dôvodov, zaniklo a ruženec sa už málokto vedel modliť. Napriek tomu je známe, že ľudia sa ruženec modlili, ale už bez milostí pridelených ružencovému bratstvu viacerými pápežmi.

Už v spomínanom článku Jána Straku sa píše, že okolo roku 1864 P. Tomáš Czapkay OP, kňaz, dominikán, zhromaždil niekoľko nábožných žien a povzbudzoval ich, aby sa modlili spoločne ruženec. V tom čase sa k nim pripojil Ján Štefančík – rodák z Prešova, ktorý sa stal predstaveným bratstva. Bratstvo začalo veľmi rýchlo napredovať, pribúdali noví členovia a utvoril sa Živý ruženec. V roku 1866 si bratstvo zakúpilo vlastnú zástavu za 270 zlatých, ktorá bola 1. januára 1867 požehnaná s dovolením vtedajšieho košického biskupa Ignáca Fábryho, pri vzývaní Ducha Svätého, P. Tomášom Czapkaym OP – vtedajším predstaveným dominikánskeho kláštora. Touto udalosťou sa stalo ružencové bratstvo verejným.

V septembri toho istého roku bol za riaditeľa bratstva ustanovený P. Benedikt Kundrát OP. Tento horlivý kňaz sa pustil hneď do práce a uviedol bratstvo do poriadku. Vypracoval pravidlá, teda stanovy bratstva, ktoré dal na Kráľovské uhorské ministérium potvrdiť, aby bratstvo mohlo aj navonok účinkovať. V tom istom roku, 7. októbra, sa slávila ružencová slávnosť, počas ktorej všetci členovia bratstva pristúpili k sviatostiam, potom boli všetci zapísaní do riadnej knihy bratstva. Tieto spomínané udalosti môžeme pokladať za obnovenie ružencového bratstva v Košiciach. Vtedy sa zaviedla aj každodenná spoločná modlitba ruženca spojená so sv. omšou o pol šiestej hodine ráno, ktorá sa tak slávila ešte aj v roku 1892. Po niekoľkých rokoch sa riaditeľom bratstva stal predstavený kláštora P. Reginald Garžík OP, ktorý v tejto službe pôsobil dlhé roky. Za jeho pôsobenia si bratstvo zriadilo vlastnú knižnicu, členovia sa zároveň stali aj členmi Spolku sv. Vojtecha. Podarilo sa mu spoločne s bratstvom zakúpiť dom, ktorý slúžil bratstvu, kde sa každý mesiac pravidelne stretávali. Bratstvo nezabúdalo ani na chudobných a chorých, za tým účelom zriadili v bratskom dome aj izbu pre zaopatrovanie chorých členov bratstva. Tiež sa mu podarilo z členov bratstva založiť spevácky zbor. Ján Straka vo svojom príspevku spomína aj to, že bratstvo nebolo bez problémov a prenasledovania, čo mu slúži len ku cti. Počet zapísaných v ružencovej knihe bratstva, ktorá sa nachádzala v kostole dominikánov na

Preukaz člena Svätého ruženca po obnovení bratstva r. 1867.

ružencovom oltári, v tom čase prevyšoval dvadsať tisíc zapísaných členov z Košíc a okolia. V roku 1889 predstavený bratstva Ján Štefančík zvolal mužov bratstva, aby im oznámil úmysel postaviť celkom nový ružencový oltár, ktorý sa z milodarov členov bratstva s Božou pomocou aj vyhotovil. Večer 30. septembra 1892 po ruženci vykonal posviacku nového ružencového oltára prior kláštora a riaditeľ bratstva P. Reginald Garžík OP.

Púte a putovanie košického ružencového bratstva

Významnou činnosťou košického ružencového bratstva boli aj tradičné púte, ktoré sa v tom čase rozšírili, a to najmä do Levoče na Mariánsku Horu, Malej Viesky, Rudníka, Veľkého Šariša - o čom svedčí aj množstvo správ vo vtedajších dobových novinách a časopisoch, hlavne zásluhou spomínaného Jána Straku.
2. júla 1900 bola milostivá socha Panny Márie na Levočskej Hore slávnostne korunovaná spišským biskupom Pavlom Szmrecsányom, a to pri veľkom počte pútnikov a duchovenstva. Zlatú korunu zadovážil P. Rafael Lakosil OP, vtedajší riaditeľ ružencového bratstva v Košiciach, zo zbierky členov bratstva.
Podnet na zbierku dal Ján Straka. Koruna bola nesená v pútnickom sprievode cez Košice a pri vchode do Levoče sprievod obsahoval aj 130 košických družičiek. Táto vzácna a umelecky hodnotná koruna dokumentovala doslovne tradičnú vernosť a oddanosť slovenských pútnikov z Košíc k Panne Márii, zvlášť členov tamojšieho ružencového bratstva. Korunu vyhotovil zlatnícky umelec Karol Hubert z Hartbergu v Štajersku. Koruna bola zhotovená zo štrnásťkarátového zlata a okrášľovali ju pravé drahokamy, opály a perly. Zakončená bola rubínovočervenou emailovou guľou a krížikom. Vážila 550 gramov a v roku 1900 stála 2 449,60 vtedajších rakúskych korún. Žiaľ, v novembri roku 1934 bola táto vzácna koruna odcudzená neznámym zlodejom.

P. Rafael Lakosil OP
**23. 11. 1861 Bzenica na Morave*
† 13. 5. 1916 Znojmo

Brožúrka slúžiaca niekoľko desaťročí pre putujúcich ružencíarov.

P. Bruno Janeš OP s pútnikmi cestou na levočskú mariánsku horu (asi 1930).

P. Mikuláš Lexmann OP spolu s pútnikmi do Rudníka (30. roky 20. storočia).

Ružencové bratstvo po vzniku Československej republiky v roku 1918

Ponuka pre mládež

V archíve dominikánskeho kláštora sú uložené vzácne zápisnice, ktoré nám približujú život ružencového bratstva a samotnú starostlivosť košických dominikánov oň. Hovoria o nimi zorganizovaných aktivitách, ktoré zveľaďovali kresťanský život a boli svetlom pre tých, ktorí hľadali. Hovoria tiež o veľkej práci vykonanej s mládežou, o ktorú nebola núdza ani v spolkoch. Pripravovali rôzne náboženské programy, recitovali básne, hrali divadlá a premietali filmy.

Základ tomuto spolku dal P. Mikuláš Lexmann OP, vtedajší predstavený dominikánskeho kláštora v Košiciach, ktorý už združil mládež, aby im vštepoval do sŕdc semeno dobra a viedol ich po ceste, ktorá vedie k Bohu. On pochopil, že je potrebné začať u mladých, ktorí ovplyvňujú svet, a preto je dôležité vychovávať ich tak, aby poznali Boha, naučili sa, že potrebujú kňazov a zároveň si ich službu vážili. Reakciu mladých charakterizujú aj tieto slová, zaznamenané v knihe bratstva: „S úprimnou vďakou, s radosťou naplneným srdcom chceme vstúpiť do tohto záchranného člnu, ktorého kotvou bude modlitba posvätného ruženca, aby sme sa šťastne dopravili k poslednému svojmu cieľu, do prístavu večnej blaženosti.“

Ružencový apoštolát počas II. svetovej vojny v rokoch 1940–1945

Keďže už v tom čase Košice patrili pod Maďarsko a nie Slovensko, slovenskí dominikáni boli odkázaní nájsť si pre svoju činnosť miesto v novovzniknutom Slovenskom štáte. V roku 1938 zriaďuje nitriansky biskup Dr. Karol Kmeťko na území svojej diecézy Konvent Ružencovej Panny Márie. Zo Schematizmu nitrianskej diecézy z roku 1942 sa dozvedáme, že riaditeľom Bratstva svätého ruženca bol P. Rafael Lexmann OP. Z katalógu maďarskej provincie dominikánov počas vojnových rokov vieme, že riaditeľom pre ružencové bratstvá bol P. Imrich Gejza Bergoú OP. V tejto službe pôsobil až do konca roku 1944. V poslednej zachovanej knihe košického ružencového bratstva z roku 1934 je na poslednej stránke záznam o vizitácii vtedajšieho maďarského provinciála P. Bartolomeja Badalíka OP spolu s jeho podpisom a dátumom 6. december 1940.

Ružencový apoštolát a povojnové roky až po rok 1950

Keď bola v roku 1945 obnovená Československá republika a Košice opäť pripadli pod Československú dominikánsku provinciu, život sa vrátil do normálu aj v ružencových bratstvách. Bratia dominikáni začali opäť organizovať misie a duchovné obnovy, počas ktorých obnovovali a zakladali ružencové bratstvá v jednotlivých farnostiach na Slovensku. Dozvedáme sa o tom aj z pamätného obrázku, kde sa okrem iného píše: „Dominikáni boli strážcami katolíckej rýdzosti na našom milom Slovensku, a terciármi snažili sa upevniť vieru a roznietiť v srdciach veriacich detinskú lásku k P. Márii.“

Z posledného katalógu r. 1948 provincie Bohemiae, teda vtedajšej Československej, pred zrušením kláštorov v roku 1950, sa dozvedáme, že v košickom kláštore je za ružencový apoštolát, teda ružencové bratstvá a časopis Svätý ruženec, zodpovedný P. Mikuláš Lexmann OP a v Trenčíne jeho rodný brat P. Rafael Lexmann OP.

Časopis pre ružencarov Svätý ruženec

Časopisom »Svätý ruženec« pomáhajú rozšíriť mariánsku úctu a pripomínajú ľuďom slová pápeža Pia XI: „Všetky dôležitejšie udalosti sú spojené s mocnou ochranou Panny Márie. Lebo keď sa všade rozšírili bludy, ktoré sa namáhali, aby roztrhli jednotu kat. Cirkvi, vtedy otcovia naši s dôverným srdcom obrátili sa k nej, ktorá sama potrela všetky bludy sveta a nastali lepšie časy.“ Prvé číslo časopisu Svätý ruženec vyšlo v marci roku 1946. Malo červeno-bielu obálku s obrazom Panny Márie dávajúcej ruženec sv. Dominikovi. V pravom hornom rohu bol umiestnený znak dominikánov – pes s horiacou fakľou v papuli. Časopis mal 22 strán. „Chceme prehlbovať spôsob modlenia ruženca v srdciach veriacich. Chceme, aby Svätý ruženec vychovával,“ píše v prvom úvodníku P. Mikuláš Lexmann OP, redaktor časopisu.

Ružencový apoštolát po roku 1950

Definitívnu bodku za činnosťou dominikánov dala „barbarská noc“ z 13. na 14. apríla 1950. Znamenalo to, že dominikáni odchádzajú do ilegality, a tak sa už nemôžu intenzívne venovať ich blízkemu ružencovému apoštolátu. Sporadicky sa stretávajú s ruženčiarmi, s ktorými mali dobrý kontakt pred zrušením svojej činnosti. Utrpelo aj samotné ružencové bratstvo pri dominikánskom kostole v Košiciach. Prichádzajú aj o Ružencový dom, ktorý slúžil bratstvu. Strácajú priamu formáciu pod vedením obľúbených dominikánov. Aj vďaka tomu postupne bratstvo zaniká. Otázkou je, ako je možné, že aj napriek zákazu činnosti dominikánov ružencové bratstvá na Slovensku a aj v košickej diecéze fungujú. Odpoveď je jednoduchá: horlivosť mnohých kňazov vo farnostiach pomohla uchrániť toto dielo od úplného zániku, ako to bolo napr. po Jozefínskej reforme. Možno jedným z nedostatkov bolo postupné vytrácanie materiálov a foriem správnosti fungovania ružencových bratstiev, podľa daných pravidiel. No aj napriek tomu sú dominikáni vďační mnohým kňazom, v tom čase pôsobiacich vo farnostiach našej krajiny, za obetavosť zachrániť a tak uchovať tento nádherný ružencový apoštolát.

Ružencový apoštolát od obnovenia reholného života v roku 1989 až po súčasnosť

Veľkou udalosťou novodobých dejín bolo opätovné obnovenie reholného života v našej krajine po revolučných novembrových časoch roku 1989. Tým začala ožívať aj snaha vrátiť sa k pôvodnej zodpovednosti a starostlivosti o ružencové bratstvá. Obnovila sa Československá provincia a zároveň bol menovaný promótor pre ruženec na Slovensku P. Peter Fotta OP.
Po ňom bol menovaný nový promótor, ktorý v tejto službe začal postupne aktívnejšie spoznávať skupiny, ktoré prežili aj po roku 1950. Stal sa ním P. Humbert Virdzek OP.
Po zoznámení sa s ružencovým apoštolátom si uvedomil dôležitosť zriadenia centra, ktoré by toto všetko zastrešovalo, keďže sa ukázalo, že nejde o malé skupiny.
Na základe tejto skutočnosti bolo dňa 1. novembra 1994 založené Dominikánske mariánske

centrum , ktoré na seba prevzalo túto službu a zodpovednosť. V tom období vznikol aj informačný leták pod názvom „Ruženec“. Leták vychádzal až do obnovy časopisu Svätý ruženec. Jeho úlohou bolo povzbudzovať a informovať ružencové bratstva.
V marci roku 1996 vyšlo prvé číslo obnoveného časopisu Svätý ruženec. Časopis si rýchlo získal obľubu u svojich čitateľov, a to najmä ružencarov, ktorým je prednostne určený ako informačno-formačný materiál. Počnúc prvým marcovým číslom z roku 1996 vychádza s mesačnou periodicitou, nepretržite až po súčasnosť. Rozbehli sa pravidelné obnovy bratstiev vo farnostiach a jednotlivých dekanátoch či diecézach, všetko pod vedením promótora pre ruženec na Slovensku. Obnovilo sa slávenie sviatku Ružencovej Panny Márie v dominikánskom kostole v Košiciach.
Táto starostlivosť o ružencové bratstvá si hneď získala obľubu u ružencarov. V tom všetkom sa snažil pokračovať aj nový promótor P. Matúš Kušnír OP, ktorého po roku pôsobenia v službe vystriedal P. Kristián Šalamon OP, a toho po roku nahradil P. Šimon Tyrol OP. P. Šimon sa snažil sfunkčniť ružencové bratstvá podľa pravidiel, ktoré platia pre ružencový apoštolát nielen u nás, ale aj vo svete. Na základe toho boli promulgačnou listinou zo dňa 2. decembra 2006 schválené vtedajším provinciálom slovenskej provincie P. Benediktom Hajasom OP, Stanovy ružencových bratstiev na Slovensku, ktoré od svojho 3. revidovaného vydania platia až dodnes. Musíme dodať, že je to veľmi cenný dokument, ktorý napomáha pri obnovovaní a jednotnom fungovaní ružencových bratstiev na Slovensku. Promótor P. Šimon Tyrol OP zaviedol aj novú tradíciu stretávania sa ružencových bratstiev zo Slovenska na dvoch miestach raz v roku. Prvé je v Košiciach, koncom apríla alebo začiatkom mája, a od roku 2008 je to už v niektorú sobotu v mesiaci máj. Druhé sa začalo duchovnou obnovou dekanátov Senica, Skalica a Šaštín. A tak sa dňa 6. októbra 2007 začala písať nová tradícia, ktorá funguje až dodnes, a to je takzvaná „Púť ružencových bratstiev“ v prvú sobotu mesiaca október do národnej Baziliky Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne. Púť v jubilejnom roku milosrdenstva (r. 2016) bola už v poradí desiatou a zúčastnilo sa jej cez tritisíc pútnikov – zástupcov ružencových bratstiev zo Slovenska.
Od roku 2013 je novým promótorom ružencových bratstiev na Slovensku P. Melichar Matis OP, v poradí už šiesty promótor od obnovenia činnosti rehole na Slovensku po novembri 1989, ktorý sa snaží pokračovať v začatom diele.
Veľkou udalosťou počas doterajšieho jeho pôsobenia bola návšteva generálneho promótora pre ruženec P. Louis-Marie Arino-Duranda OP, ktorý navštívil Slovensko v dňoch 20. – 26. mája 2015. Počas svojej návštevy požehnal zrenovovaný oltár Ružencovej Panny Márie v Košiciach.
Na záver možno len dodať, že aj samotný ružencový apoštolát má svoju bohatú históriu. O tom svedčí aj tento malý, ale bohatý exkurz do jeho dejín. Je veľkým potešením, že ani odmlčanie po roku 1950, keď aktivity bratstva boli pozastavené kvôli politickým pomerom a dočasnému zrušeniu pôsobenia dominikánov u nás, neumlčalo ružencový apoštolát. Veľká vďaka patrí mnohým kňazom, ktorí pôsobili vo farnostiach, lebo ho považovali za dôležitý a podstatný, ako dobré duchovné a modlitbové zázemie. Keď sa dominikáni po roku 1989 vrátili k svojim aktivitám, začali intenzívne pôsobiť v tomto obnovenom ružencovom apoštoláte, o čom svedčí aj v roku 1994 založené Dominikánske mariánske centrum (DMC). DMC pomáha ružencovým bratstvám vo farnostiach na Slovensku. Tiež sa obnovilo samotné ružencové bratstvo pri dominikánskom kostole v Košiciach 16. októbra 1994.
V súčasnosti na Slovensku registrujeme 1806 ružencových bratstiev, z toho 546 v košickej arcidiecéze.

Osobnosti

v nedávnej minulosti spojené s ružencovým apoštolátom pri dominikánskom kostole Nanebovzatia Panny Márie

Dominikáni

P. Reginald Augustín Garžík OP,
** 1. 8. 1842 Spišský Hrušov*
† 22. 4. 1926 Košice

P. Mikuláš Jozef Lexmann OP,
** 28. 10. 1899 Bobot*
† 17. 7. 1952 Králiky,
Česká republika

Laici

Ján Štefančík, spoluzakladateľ obnoveného ružencového bratstva v Košiciach,
** 27. 1. 1843 Prešov*
† 1. 9. 1913 Košice

Juraj Dobránsky,
** 19. 7. 1831 Demjata*
† 6. 12. 1912 Široké

Ján Straka,
** 8. 5. 1858 Močidľany*
† 9. 1. 1934 Košice

Chronologické udalosti týkajúce sa Dominikánskeho kostola Nanebovzatia Panny Márie v Košiciach

Medzi 30. a 80. rokmi 13. storočia – po príchode dominikánov do Košíc sa začala stavba kostola a kláštora.
1430 – rozkvet Dominikánskej rehole v Košiciach bol po prvýkrát zastavený veľkou morovou epidémiou, pri ktorej sa výrazne zmenšil počet reholníkov.
1553 – ozbrojení ľudia vtrhli do kláštora a kostola, reholníkov vyhnali a inventár kostola poškodili.
1556 – **13. apríl** mohutný požiar zničil dve tretiny Košíc, vrátane dominikánskeho kostola a kláštora. Dominikáni sa bez cudzej pomoci už nemohli udržať v meste, a tak 6. júna 1556 z mesta odišli.
1578 – cisár Rudolf prepustil mestu opustený kostol za sklad potravín. Tento stav ukončil až požiar v roku 1674, ktorému podľahla západná časť mesta spolu s kostolom dominikánov.
1698 – na žiadosť cisára Leopolda I. sa dominikáni vrátili do Košíc.
1741 – ukončila sa obnova a prestavba dominikánskeho kostola v barokovom slohu.
1745 – požiar poškodil strechu kostola a veže.
1765 – **30. máj** biskup Karol Eszterházy vysvätil v Košiciach 53 zvonov, medzi ktorými boli aj 3 zvony pre kostol dominikánov. A to k úcte : 1. sv. Kríža a sv. Dominika, 2. sv. Petra, mučeníka a sv. Donáta, 3. sv. Floriána a sv. Vincenta z Ferrery.
1801 – polovica strechy kostola bola nočným víchrom veľmi poškodená a strhnutá.
1836 – kostol a kláštor bol reštaurovaný.
1846 – kostol s vežou spolu so zvonmi padli opäť za obeť požiaru.
1848 – **1849** – v revolučných rokoch košický kláštor a kostol dominikánov slúžili ako sklad potravín pre ruské vojsko.
1892 – P. Reginald Garžík OP vykonal posviacku nového Ružencového oltára, ktorý slúži ružencovému bratstvu.
1894 – **30. september** košický biskup Zigmund Bubič vykonal posviacku kostola a jeho oltárov.
1895 - **12. máj** P. Reginald Garžík požehnal nový organ vyrobený firmou Rieger z Budapešti.
1903 – veža kostola bola dokončená. Kužeľovitou strechou vysokou 68 metrov sa stala najvyššou vežou v Košiciach.
1910 – sú vyhotovené a inštalované kostolné vitráže.
1916 – počas 1. svetovej vojny boli zhabané zvony Dominikánskeho kostola. V kostole zostal jeden zvon.
1921 – košický konvent oslavoval sedemsté výročie zakladateľa sv. Dominika. Vtedajšej jubilejnej slávnosti sa zúčastnilo asi 40 000 veriacich z mesta a okolia, na čele s košickým biskupom Augustinom Fischer-Colbriem.
1925 – vyhotovené sú tri nové zvony, venované k úcte sv. Dominika, sv. Vincenta z Ferrery a sv. Jozefa.
1931 – na popud vtedajšieho predstaveného P. Hilára Haitla OP bol kostol renovovaný.
zima 1944/45 predstavitelia maďarskej pronemeckej fašistickej Strany šípových krížov terorizovali obyvateľstvo v Košiciach. P. Mikuláš Lexmann OP vytvoril v priestoroch krypty pod dominikánskym kostolom úkryt pre ohrozených ľudí bez ohľadu na ich politickú či náboženskú príslušnosť.
1946 – **21. júl** sa uskutočnila kňazská vysviacka P. Rozára Zálesa OP, rodáka z Myslavy pri Košiciach. Je to prvá známa vysviacka v dominikánskom kostole. Sviatosť kňazstva udelil košický biskup Jozef Čársky.
1950 – v noci z 13. na 14. apríla komunistická moc násilne ukončila činnosť väčšiny mužských reholí vo vtedajšom Československu, vrátane dominikánov. Niektorí bratia sa dostali do väzenia.
1950 – **1989** – kostol patrí do správy Dómu sv. Alžbety.
1990 – **1. január** dominikáni prevzali späť do správy kostol.
1994 – **8. august** na slávnosť sv. Dominika sa konala slávnostná profesia piatich bratov dominikánov.
1995 – **24. jún** sa uskutočnila prvá verejná kňazská vysviacka piatich dominikánov po obnovení reholného života. Sviatosť kňazstva udelil košický arcibiskup Mons. Alojz Tkáč.
2014 – začala rozsiahla rekonštrukcia fasády kostola za pomoci nórskych fondov.
2016 – **7. október** bol kostol pričlenený k rímskej bazilike Santa Maria Maggiore.

◇ Interiér kostola –

Nástenné maľby:

◆ na klenbe svätyne je výjav s kľačiacim svätým Tomášom Akvinským, držiacim monštranciu so Sviatosťou Oltárnou.
◆ na klenbe lode je freska Oslávenia Panny Márie s Najsvätejšou Trojicou v spoločnosti anjelov a dominikánskych svätých.

V menších bočných poliach sú výjavy víťazstva svätého Michala archanjela nad Luciferom a nad zlými anjelmi.
V lunetách klenby sú ľudské postavy i zvieratá, symbolizujúce svetadiely Európu, Áziu, Afriku a Ameriku, a v medailónoch sú významní svätí dominikánskej rehole .
Na južnej stene lode sú obrazy - olejomaľby - s postavou svätého Michala archanjela (dielo košického maliara Viktora Szmolku) a na severnej obraz s výjavom smrti svätého Jozefa.
Hlavný oltár vo svätyni znázorňuje Nanebovzatie Blahoslavenej Panny, ktorý je kópiou originálu nachádzajúceho sa v Benátkach v Bazilike Panny Márie Oslávenej od slávneho maliara Tiziana Vecelliho. V štíte je Najsvätejšia Trojica. Na bokoch hlavného oltára sú sochy svätého Tomáša Akvinského a svätého Augustína.
Na kamennej menze je neorománske tabernákulum s reliéfom pápeža

sv. Klementa s baníkmi. Na dvierkach tabernákula sú emailoví anjeli, adorujúci kríž, vykladaný z kameňov.
Na gotických kamenných konzolách s baldachýnom po stranách svätyne sú sochy svätého Dominika a svätej Kataríny Sienskej.
Na severnej strane svätyne je zavesený obraz znázorňujúci Nepoškvrnené Počatie Panny Márie.
Farebné okenné výplne v priečke medzi svätyňou a klauzúrnou kaplnkou znázor-

ňujú postavy svätého Jána Kolínskeho a svätého Hyacinta Poľského. V oknách južnej steny svätyne sú postavy sv. Štefana Uhorského a svätých Košických mučeníkov.
V oknách južnej steny lode sú postavy sv. Pavla apoštola, sv. Františka z Assisi, sv. Anny, sv. Alžbety Uhorskej, sv. Jána Nepomuckého

a sv. Martina z Tours. Nad organovým chórom sú v okenných výplniach postavy Ježiša Krista so sv. Katarínou Sienskou a Madony so sv. Dominikom. Na severnej stene lode sú v oknách postavy sv. Terézie Avilskej a sv. Margity Uhorskej. Farebné okenné výplne boli osadené v roku 1910.
V lodi sú štyri bočné oltáre.
Na pravej strane je:
◆ oltár svätého Dominika z roku 1892. Na oltárnom obraze je sv. Dominik Guzmán, zakladateľ Rehole bratov Kazateľov.
Po stranách oltáru sú anjeli (putti), v predele oltára je oválny obraz sv. Kataríny Sienskej a v štíte obraz znázorňujúci zázrak v Soriáne.
◆ oltár svätého Vincenta z Ferrery, kde ústredný obraz svätca obkolesujú sochy pápeža bl. Innocenta V. a sv. Alberta Veľkého. V predele oltára je neskorobaroková socha Panny Márie.
Na ľavej strane je:
◆ oltár Kráľovnej posvätného ruženca z roku 1892. Na ústrednom obraze je Madona s dieťaťom, sv. Dominikom a sv. Katarínou Sienskou. Po stranách je dvojica anjelov - putti.
◆ oltár svätého Jozefa z 19. storočia. Oltárny obraz

znázorňuje sv. Jozefa s dieťaťom Ježišom. V predele je socha Pražského Jezuliatka. Pod organovým chórom je zriadená malá kaplnka Lurdskej Panny Márie.
Kazateľnica je ozdobená obrazmi Krista - Dobrého pastiera a štyroch evanjelistov. Rokokové lavice z 18. storočia majú vyrezané rodinné znaky jednotlivých donátorov. Organ na chóre z roku 1895 je výrobkom firmy Rieger z Budapešti.